

Ostalo nič ne bo od uma,
vse misli molk duha bo stišal;
brez ušes in sluha bom, da slišal
tišino svojega bi šuma.

In če me bodo kdaj kosili,
ne bo me prizadela kosa —
vse, kar bom nosil — tovor mili —
v življenju novem bo le rosa.

Nikola Šop (1904)

TATOV PLEN Neviden skoz ključavnico vdre v sobo.
V globoki naslanjač se zbaše.
Teman v obraz, smehljuje se z grenkobo
šepetne: Mir, kristali, tiho, čaše!

S čarobno slo oči vročičnih zdrami
stvari, prej v mrtvem zvoku speče.
Navzdol po zidu, iz vseh kotov zmami
jih v pest, kjer mu otrpejo boječe.

Lenobno gleda jih, obrača, tipa.
Nad mizo cigaretni dim se vije.
Če kdaj katera v grozi le zahlipa,
jo silen zgrabi in ji vrat zavije.

Na tleh leže otrple že, ledene.
V njegovi roki morale so umreti.
A on kot kača tiho dalje krene,
da bi odkril, kar se razkošno sveti.

Prisluškujoč še v druge sobe plane.
Roti: Prikaži se še enkrat, sini!
Tedaj mu hladna kaplja v roko kane.
— Ne hiti, sonce! Tiho, tiho, petelini!